

UZASADNIENIE

Projekt *ustawy o zmianie ustawy o usługach płatniczych* powstał w wyniku przeprowadzonych w ostatnich latach prac nad zmianą modelu funkcjonowania rynku usług płatniczych i wychodzi naprzeciw tym zmianom.

Większość funkcjonujących biur usług płatniczych (BUP) to drobni przedsiębiorcy świadczący usługi przekazu pieniężnego w uzupełnieniu innej działalności gospodarczej. W związku z tym proponuje się regulacje ograniczające obowiązki publiczne BUP, w tym w zakresie finansowania nadzoru, oraz zakres nadzoru publicznego (finansowego) nad tymi przedsiębiorcami. Jednocześnie przewiduje się ograniczenie działalności tych podmiotów co do wysokości pojedynczych transakcji (transakcji z tego samego tytułu), w których mogą one pośredniczyć.

Podstawową działalnością BUP powinna być obsługa niskokwotowych przekazów pieniężnych (co do zasady inicjowanych wpłatą gotówkową), za pomocą których są realizowane opłaty i rozliczenia związane z czynnościami życia codziennego, a także obsługa osób niekorzystających z rachunków płatniczych do tego typu transakcji. Usługi takie nie generują ryzyka dla systemu finansowego, a ryzyko dla konsumentów jest porównywalne z innymi usługami opartymi na zaufaniu, takimi jak np. sprzedaż internetowa. Zasadnicza działalność BUP nie wymaga zatem intensywnego nadzoru publicznego (finansowego). Wystarczającym zabezpieczeniem ryzyka odbiorców tych usług jest obowiązek rejestracji, przy zachowaniu możliwości wykreślenia z BUP rejestru w przypadku naruszania prawa, oraz ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej BUP za środki powierzone przez klientów i prawidłowe wykonywanie usług.

Podmioty, które chcą wykonywać działalność w szerszym zakresie, mają do dyspozycji inne formy działalności w charakterze dostawców usług płatniczych, w tym małą instytucję płatniczą (MIP), której działalność jest również działalnością regulowaną (nielicencjonowaną).

Proponowane rozwiązania będą sprzyjać również ograniczeniu stosunkowo wysokiego ryzyka wykorzystywania BUP do działalności nielegalnej, np. wyłudzeń podatkowych czy prania pieniędzy.

Ustawą z dnia 10 maja 2018 r. o zmianie ustawy o usługach płatniczych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1075), korzystając z opcji narodowej, wprowadzono MIP jako nowy podmiot uprawniony do świadczenia usług płatniczych.

MIP to osoba fizyczna, osoba prawna oraz jednostka organizacyjna niebędąca osobą prawną, której ustawa przyznaje zdolność prawną, wpisana do rejestru małych instytucji płatniczych, prowadząca działalność w zakresie usług płatniczych. Oprócz świadczenia usług płatniczych MIP może także świadczyć usługi dodatkowe ściśle powiązane ze świadczeniem usług płatniczych, takie jak wymiana walut, bezpieczne przechowywanie środków pieniężnych przekazanych w celu wykonania transakcji płatniczej czy przechowywanie i przetwarzanie danych. MIP może wykonywać działalność wyłącznie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, po uzyskaniu wpisu do rejestru małych instytucji płatniczych. MIP może również prowadzić działalność gospodarczą inną niż świadczenie usług płatniczych – wówczas działa jako hybrydowa mała instytucja płatnicza. Ograniczenie działalności MIP dotyczy zarówno zakresu świadczonych usług płatniczych, jak i wolumenu transakcji. Organem sprawującym nadzór nad działalnością MIP jest Komisja Nadzoru Finansowego (KNF).

Po 6-miesięcznym okresie obowiązywania przepisów dotyczących MIP została dokonana ocena ich funkcjonowania. KNF zidentyfikował konieczność uzupełnienia przepisów dotyczących MIP, w szczególności w zakresie prawidłowego wykonywania przez MIP obowiązków określonych w ustawie z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz. U. z 2020 r. poz. 971, z późn. zm.). MIP, tak jak inni dostawcy usług płatniczych, są podmiotami obowiązanyymi do wykonywania obowiązków wynikających z tej ustawy – działalność w charakterze małej instytucji płatniczej może być wykonywana, jeżeli MIP posiada rozwiązania organizacyjne pozwalające na wykonanie obowiązków związanych z przeciwdziałaniem praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu zgodnie z ustawą o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy.

Projekt przewiduje wyłączenie Banku Gospodarstwa Krajowego i Narodowego Banku Polskiego z obowiązku stosowania funkcjonalności CAF (*confirmation of the availability of funds*), tj. obowiązku nałożonego na dostawcę usług płatniczych prowadzącego rachunek płatnika, polegającego na potwierdzaniu przez tego dostawcę dostępności środków pieniężnych na rachunku, na wniosek dostawcy wydającego instrumenty płatnicze oparte na karcie. Obowiązek ten oznacza, że w przypadku realizacji transakcji płatniczej kartą jej wydawca, tj. dostawca wydający kartę płatniczą do dyspozycji płatnika, pyta bank, który prowadzi rachunek płatnika, czy są na tym rachunku środki niezbędne do wykonania transakcji płatniczej w oparciu o tę kartę, w formacie „tak” albo „nie”. Usługa CAF, tak jak usługi PIS i AIS, jest usługą polegającą na uzyskiwaniu dostępu do informacji o środkach finansowych na rachunku płatnika przez podmioty trzecie (tzw. *Third Party Providers – TPP*).

Proponowane wyłączenie jest spójne z istniejącym analogicznym wyłączeniem NBP i BGK z obowiązku świadczenia dwóch pozostałych usług opartych na dostępie do rachunku, tj. PIS (*payment initiation services* – usługi inicjowania transakcji płatniczej) oraz AIS (*account information services* – usługi dostępu do informacji o rachunku) opartych na dostępie do rachunku. Wynika to ze specyfiki rachunków bankowych podmiotów sektora finansów publicznych, obsługiwanych przez NBP i BGK. W tym zakresie odrębne przepisy określają zarówno zasady bankowej obsługi budżetu państwa, jak i prawa i obowiązki jednostek budżetu państwa w obszarze obsługi bankowej.

Projekt przewiduje uchylenie niektórych upoważnień do wydania rozporządzeń na podstawie ustawy o usługach płatniczych. Rozporządzenia delegowane Komisji Europejskiej oraz wytyczne Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego (EUNB) w pełni pokrywają zakres uchylanych delegacji ustawowych. Takie stanowisko z perspektywy nadzorczej prezentuje także Urząd Komisji Nadzoru Finansowego (UKNF). Wydawanie krajowych przepisów w tym zakresie jest bezprzedmiotowe.

Projekt przewiduje zmniejszenie stawki maksymalnej wykorzystywanej do obliczenia kwoty wpłat ponoszonych przez BUP na pokrycie kosztów nadzoru nad działalnością BUP jak również zmienia zasady odliczeń nadpłat dokonywanych w danym roku przez krajowe instytucje płatnicze i instytucje pieniądza elektronicznego, przesuwając je na rok następny.

Z dniem 1 stycznia 2019 r. powstał UKNF jako państwowa osoba prawna. Koszty nadzoru są obecnie finansowane bez pośrednictwa budżetu państwa, tj. bezpośrednio z przychodów UKNF, działającego na podstawie planu finansowego. Wpłaty i opłaty na pokrycie kosztów nadzoru ustalane są na podstawie kwoty ujętej w planie finansowym UKNF. Po zakończeniu roku obrotowego UKNF ustala różnicę pomiędzy kosztami planowanymi a wykonaniem, która jest uwzględniana w rozliczeniu kosztów nadzoru w danym roku obrotowym. Dlatego nadpłata z tytułu wpłat na pokrycie kosztów nadzoru, dokonanych w danym roku przez krajowe instytucje płatnicze i instytucje pieniądza elektronicznego, będzie odliczana od wpłat należnych za rok następny.

Zmiany zawarte w poszczególnych przepisach projektu obejmują następujące zmiany w ustawie o usługach płatniczych („ustawa”):

1) Art. 1 pkt 1 projektu (zmiany w art. 49a ust. 6 ustawy)

W przypadku funkcjonalności CAF informacja o dostępności środków pieniężnych na rachunku, niezbędnych do wykonania transakcji płatniczej w oparciu o kartę, nie obejmuje informacji o wszystkich środkach pieniężnych zgromadzonych na rachunku posiadacza w danym momencie – jest to informacja o dostępności środków finansowych niezbędnych do wykonania transakcji płatniczej. Objęcie NBP (czy BGK) tym obowiązkiem wiązałoby się z koniecznością wystawienia interfejsu zgodnie z RTS, tj. rozporządzeniem delegowanym Komisji (UE) 2018/389 z dnia 27 listopada 2017 r. uzupełniającym dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2366 w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych dotyczących silnego uwierzytelniania klienta i wspólnych i bezpiecznych otwartych standardów komunikacji (Dz. Urz. L 69 z 13.03.2018, str. 23). Wystawienie takiego interfejsu oraz związane z tym koszty dla procesu CAF, którego funkcjonalność nie jest dostosowana do potrzeb posiadaczy rachunków w NBP (czy BGK), nie znajduje uzasadnienia. Usługi oparte na dostępie do rachunku, w tym CAF, nie są dostosowane do potrzeb i specyfiki rachunków prowadzonych dla sektora finansów publicznych. Usługa oparta na dostępie do rachunku ma na celu ułatwienie i przyspieszenie płatności w środowisku internetowym i jest rozwiązaniem przeznaczonym dla konsumentów i sprzedawców w handlu detalicznym, umożliwiającym im w pełni korzystać z rynku wewnętrznego UE, zwłaszcza w zakresie tzw. e-commerce.

2) Art. 1 pkt 2 i 3 projektu (uchylenie art. 64a ust. 5 i art. 98b ust. 3 ustawy)

Projekt ustawy przewiduje uchylenie delegacji do wydania rozporządzeń na podstawie art. 64a ust. 5 i art. 98b ust. 3 ustawy. Rozporządzenia te nie zostały dotąd wydane, nie powstanie zatem konieczność wprowadzenia przepisów przejściowych w tym zakresie. Przyczyną braku wydania rozporządzeń były wątpliwości natury prawnej powstałe w toku ich procedowania, w zakresie możliwości nakładania się przepisów krajowych i unijnych.

Zgodnie z art. 64a ust. 5 ustawy, „*minister właściwy do spraw instytucji finansowych określi, w drodze rozporządzenia, wytyczne dotyczące środków, o których mowa w ust. 3a, mając na uwadze konieczność zapewnienia prawidłowego zarządzania ryzykiem operacyjnym oraz ryzykiem naruszenia bezpieczeństwa w zakresie świadczenia usług płatniczych, a także uwzględniając wytyczne wydane w tym zakresie przez EUNB*”. W obszarze określonym w tym przepisie rozporządzenie delegowane Komisji Europejskiej w zakresie współpracy pomiędzy właściwymi organami państw członkowskich w zakresie monitorowania działalności dostawców usług płatniczych zapewnia prawidłowe zarządzanie ryzykiem operacyjnym oraz ryzykiem naruszenia bezpieczeństwa w zakresie świadczenia usług płatniczych, a także odpowiednią konstrukcję rocznych sprawozdań unijnej instytucji płatniczej. Dodatkowe zabezpieczenie stanowią wytyczne Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego (EUNB). Zgodnie z art. 29 ust. 6 dyrektywy PSD2, tj. dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2366 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego, zmieniającej dyrektywy 2002/65/WE, 2009/110/WE, 2013/36/UE i rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 oraz uchylającej dyrektywę 2007/64/WE) (Dz. Urz. L 337 z 23.12.2015, str. 35, z późn. zm.), EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych określających ramy współpracy i wymiany informacji między właściwymi organami państwa członkowskiego pochodzenia a właściwymi organami przyjmującego państwa członkowskiego. Określają one metodę, środki i szczegóły współpracy w dziedzinie nadzoru nad instytucjami płatniczymi prowadzącymi działalność transgraniczną, w szczególności zakres i sposób postępowania z informacjami będącymi przedmiotem wymiany,

aby zapewnić spójny i skuteczny nadzór nad instytucjami płatniczymi świadczącymi usługi płatnicze w wymiarze transgranicznym. Ponadto określają one środki i szczegóły sprawozdań wymaganych przez przyjmujące państwa członkowskie od instytucji płatniczych, dotyczących działalności w zakresie usług płatniczych prowadzonej na ich terytoriach, w tym częstotliwość takich sprawozdań. Wytyczne w przedmiocie środków bezpieczeństwa i ograniczania ryzyka w obszarze usług płatniczych oraz wytyczne w sprawie środków bezpieczeństwa dotyczących ryzyk operacyjnych i ryzyk dla bezpieczeństwa usług płatniczych obejmują zarówno dostawców usług płatniczych, jak i właściwe organy państw członkowskich sprawujące nadzór nad tymi dostawcami. Zgodnie z art. 16 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 1093/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego), zmiany decyzji nr 716/2009/WE oraz uchylecia decyzji Komisji 2009/78/WE (Dz.U. L 331, 15.12.2010, str. 12, z późn. zm.), właściwe organy oraz instytucje finansowe dokładają wszelkich starań, aby zastosować się do wytycznych i zaleceń wydanych EUNB, a dodatkowo właściwe organy zobowiązane są do przekazania EUNB informacji o dostosowaniu praktyki nadzorczej do danych wytycznych lub zaleceń.

Zgodnie z art. 98 ust. 3 ustawy, „*minister właściwy do spraw instytucji finansowych określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy zakres, formę i sposób sporządzania sprawozdań, o których mowa w ust. 1 i 2, uwzględniając konieczność zapewnienia KNF dostępu do informacji mających wpływ na ocenę sytuacji finansowej unijnej instytucji płatniczej albo dostawcy, o którym mowa w art. 96 ust. 2*”. Wykreślenie delegacji do wydania przepisów na podstawie art. 98b ust. 3 ustawy uzasadnione jest przepisem art. 29 ust. 6 dyrektywy PSD2, stanowiącym podstawę do wydania stosownych regulacji unijnych. Zakres oczekiwanego rozporządzenia delegowanego KE będzie pokrywał w pełni zakres delegacji określonej w art. 98b ust. 3 ustawy.

3) Art. 1 pkt 4 i 13 projektu (zmiany w art. 114 ust. 3 i art. 132 z fust. 2 ustawy)

Celem zmian jest uproszczenie procesu wpłat na pokrycie kosztów nadzoru przez instytucje płatnicze i instytucje pieniądza elektronicznego oraz umożliwienie bieżącego pokrywania kosztów sprawowanego przez KNF nadzoru, w części przypadającej na sektor instytucji płatniczych, w celu zapewnienia utrzymania płynności finansowej UKNF jako państwowej osoby prawnej. Suma opłat dokonanych przez instytucje płatnicze i instytucje pieniądza elektronicznego w poprzednim roku kalendarzowym pomniejszy łączną kwotę wpłat na pokrycie kosztów nadzoru należnych od tych instytucji w danym roku, czyli np. nadpłata za rok 2020 pomniejszy kwotę należną za rok 2021, tj. zostanie zaliczona na poczet wpłat za ten kolejny rok. Podmioty będą zobowiązane do dokonywania opłat w danym roku po wyczerpaniu nadpłaty za rok poprzedni, zaliczonej na wpłaty bieżące.

4) Art. 1 pkt 5 projektu (zmiany w art. 117j ustawy)

Szeroki zakres usług świadczonych przez MIP uzasadnia wprowadzenie obowiązku przekazywania do KNF, na etapie ubiegania się o wpis do rejestru, procedury w zakresie przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu, o której mowa w art. 50 ust. 1 i 2 ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu. W tym zakresie status MIP zbliży się do sytuacji prawnej krajowych instytucji płatniczych. W związku z powyższym w projekcie proponuje się uzupełnienie art. 117j ust. 2 ustawy o wymóg dostarczenia stosownych dokumentów i informacji. Aktualnie bowiem ocena, czy MIP wywiązuje się z tego obowiązku, w praktyce nadzorczej jest utrudniona. Wyłącznie w przypadku prowadzenia przez MIP działalności za pośrednictwem agentów przedsiębiorca ubiegający się o wpis do rejestru MIP jest zobowiązany do przekazania KNF opisu mechanizmów kontroli wewnętrznej związanych z zapobieganiem praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu. W pozostałych przypadkach opis ten nie jest udostępniany organowi

nadzoru. Dopiero ustalenie przez KNF, po przeprowadzeniu kontroli, że działalność MIP jest wykonywana z naruszeniem prawa, pozwala KNF na podjęcie środków nadzorczych. Naruszenie prawa może bowiem dotyczyć braku rozwiązań organizacyjnych związanych z zapobieganiem praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu albo posiadanie wadliwych rozwiązań w tym zakresie. Brak wewnętrznej procedury w zakresie przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu jest także zagrożony sankcją administracyjną na mocy ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu. Zasadne zatem jest wyposażenie organu nadzoru w instrumenty nadzoru uprzedniego, przeciwdziałające niezgodnemu z prawem działaniu MIP.

Proponuje się także uzupełnienie zakresu informacji przekazywanych do KNF o dane związane z branżą, w jakiej działa hybrydowa mała instytucja płatnicza. W procesie rejestracji MIP branża tej działalności nie jest identyfikowana ani weryfikowana przez KNF. Branża prowadzonej działalności podstawowej jest jednym z podstawowych kryteriów oceny ryzyka instytucji w zakresie procesu przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu. Uzupełnienie wiedzy organu nadzoru o taką informację jest konieczne.

Zmiana art. 117j ust. 3 ustawy, dotycząca powiadamiania KNF o zmianie danych dotyczących działalności prowadzonej przez MIP, jest związana z koniecznością zapewnienia lepszej kontroli KNF nad tymi instytucjami.

KNF powinien posiadać niezależne instrumenty weryfikacji prawidłowości wypełniania obowiązków sprawozdawczych oraz obowiązków związanych z przeciwdziałaniem praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu przez MIP. W związku z tym we wniosku o wpis do rejestru MIP będzie wskazywać, w jakiej instytucji posiada rachunki służące jej do realizacji usług płatniczych, wraz z numerami tych rachunków. Informacja taka będzie przekazywana do KNF po każdej zmianie takiego rachunku. W ten sposób organ nadzoru, w trybie analitycznym, na podstawie historii rachunków, będzie dokonywać oceny wykonywania ustawowych obowiązków przez MIP.

5) Art. 1 pkt 6 projektu (dodawany ust. 4a w art. 118 ustawy)

Przepis wprowadza ograniczenie realizowanej przez BUP kwoty pojedynczej transakcji lub transakcji z tego samego tytułu do 2 500 euro. Transakcje o większej wartości będą wymagały skorzystania z usług innych dostawców usług płatniczych, np. MIP, krajowej instytucji płatniczej lub banku.

Poziom transakcji ustalony został na bazie danych UKNF. Na podstawie gromadzonych kwartalnych i rocznych danych od BUP, obejmujących łączną wartość i liczbę transakcji w danym okresie, KNF nie ma możliwości ustalenia, jaką część transakcji obecnie realizowanych przez BUP obejmie to ograniczenie. Niemniej, na podstawie relacji ogólnej wartości transakcji zrealizowanych przez BUP w 2018 r. do ich liczby, wskazać można średnią wartość pojedynczej transakcji na poziomie ok. 180 zł¹ – jest ona zbliżona do średnich wartości w poprzednich okresach. Założeniem wprowadzanego limitu jest ograniczenie działalności BUP do obsługi podstawowych transakcji płatniczych w sprawach dotyczących życia codziennego oraz przesunięcie obsługi transakcji o wyższym ryzyku prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu do instytucji zdolnych organizacyjnie i merytorycznie do identyfikacji i oceny takiego ryzyka.

6) Art. 1 pkt 7 projektu (zmiany w art. 125 ust. 5a, 6 i 7 ustawy)

¹ KNF " Informacja o sytuacji krajowych instytucji płatniczych, małych instytucji płatniczych oraz biur usług płatniczych za II półrocze 2018 r. i I kwartał 2019 r."

Zniesienie obowiązku przekazywania do KNF dokumentów potwierdzających zawarcie umowy gwarancji lub ubezpieczenia, zawartych w celu ochrony środków otrzymanych od użytkowników, oraz rezygnacja z kar związanych z niedopełnieniem takiego obowiązku nie wpłynie na pogorszenie ochrony klientów. Wystarczającym zabezpieczeniem przez BUP środków powierzonych przez klientów będzie nałożony na BUP obowiązek udostępnienia użytkownikowi informacji o zawartej umowie gwarancji albo ubezpieczenia, przed złożeniem zlecenia płatniczego przez użytkownika. Naruszenie tego obowiązku będzie skutkowało zastosowaniem przez KNF środków nadzorczych na podstawie art. 129 ust. 5 ustawy.

7) Art. 1 pkt 8, 9 i 10 projektu (zmiany w art. 126, art. 127 i art. 129 ustawy)

Zmiany dotyczą ograniczenia i uproszczenia nadzoru publicznego (finansowego) nad działalnością BUP do kontroli zdalnej i następczej, w szczególności przez wyłączenie możliwości przeprowadzania inspekcji, zniesienie obowiązku sprawozdawczości kwartalnej, przy pozostawieniu obowiązku sprawozdawczości rocznej i sprawozdawczości związanej z przekroczeniem limitów działalności, oraz ograniczenie kar pieniężnych na rzecz innych środków nadzorczych, tj. środków określonych w art. 105 ust. 1 pkt 1–3 ustawy.

8) Art. 1 pkt 11 projektu (zmiany w art. 130 ust. 1 ustawy)

W związku z ograniczeniem zadań nadzorczych realizowanych przez KNF obniżeniu ulegnie stawka wpłat ponoszonych przez BUP na pokrycie kosztów nadzoru nad działalnością BUP na rzecz KNF. Obecnie BUP są obowiązane do wnoszenia wpłat na pokrycie kosztów nadzoru w kwocie stanowiącej iloczyn całkowitej kwoty transakcji płatniczych wykonanych przez biuro, w tym także przez jego agentów, i stawki nieprzekraczającej 0,025% – w projekcie przewidziano obniżenie stawki do 0,023%.

9) Art. 1 pkt 12 projektu (zmiany w art. 132y ustawy)

Ustawa nie zawiera obecnie podstawy prawnej upoważniającej KNF do przeprowadzenia kontroli unijnych instytucji pieniądza elektronicznego. Takiej podstawy nie tworzy art. 132z ust. 3 ustawy, ponieważ kształtuje on jedynie sytuację prawną krajowych instytucji pieniądza elektronicznego. W związku z powyższym konieczne jest uzupełnienie przepisów ustawy, analogicznie jak ma to miejsce w przypadku oddziałów unijnych instytucji płatniczych.

10) Art. 2 projektu

Ustawa wejdzie w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia.

Projekt nie wymaga przedstawiania organom i instytucjom Unii Europejskiej w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnienia. W szczególności regulacja nie mieści się w zakresie przedmiotowym zagadnień podlegających konsultacjom z Europejskim Bankiem Centralnym, zgodnie z art. 2 ust. 1 decyzji Rady 98/415/WE z dnia 29 czerwca 1998 r. w sprawie konsultacji Europejskiego Banku Centralnego udzielanych władzom krajowym w sprawie projektów przepisów prawnych (Dz. Urz. UE L 189 z 03.07.1998, str. 42).

Zawarte w projekcie regulacje nie stanowią przepisów technicznych w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039, z późn. zm.), dlatego też projekt rozporządzenia nie podlega procedurze notyfikacji.

Stosownie do art. 4 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) projekt został zamieszczony w Wykazie prac legislacyjnych Rady Ministrów.

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa oraz § 138 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2016 r. poz. 1006, z późn. zm.) projekt zostanie udostępniony na stronie urzędowego informatora teleinformatycznego – Biuletynu Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny.

Stosownie do art. 66 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2019 r. poz. 1292, z późn. zm.), należy podkreślić, że zawarte w projekcie regulacje będą miały pozytywny wpływ na działalność mikroprzedsiębiorców, małych i średnich przedsiębiorców. Przedmiotowa regulacja korzystnie wpłynie na dalszy rozwój tych podmiotów na polskim rynku usług płatniczych oraz na konkurencyjność i przedsiębiorczość.

Projekt jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.